

et noormees pealt nähes Peetri kiitust tõendas, selle pärast palus ta soldati homme oma majasse tulla, kus kaupa pidi tehtama. Tänaš siis Mõistandit juhatamise eest, mis peale nemad lahkusivad ja iga mees oma teed koju poole tõttas.

Kaubasobitamine läks teisel pääwal meestel hõlpsalt joonele, nõnda et peremees ja sulane kinnitatud tingimistega rahul näitashid olema. Usutunnistuse wiisist ei räägitud seal juures sõnakest, sest Mihsel oli juba nii palju Hansu läbi sees tüliš taltšimaks läinud, et ta enam kobe usfega tupa ei halkanud tungima, waid wast aega mööda uut maealist tahtis tundma õpida, sest et temal lusti ei olnud kallid pärlid sigade ette heita. Mis teda teiselt poolt endisest usutulest jahustanud, oli tema wanema poea koduwäiks minemine ühe usuwenna talusse, kus koduwäi praegu enam pörgus kui õnnesüles istus.

Willem Karp, se oli uue sulase nimi, pidi pererahwale juba esimesel õhtul mõnda omast wäeteenistusest jutuštama ja mitme küsimiste peale wastust andma. Hansust ei olnud neile seie saadik weel pisemat sõnumid tulnud; kas, ehk kus tema elas, ehk kas tema juba mulda läinud? oli neil alles teadmata. Mis nüüd Willemi jutust Else kõrwa ulatas, waus sedamoid temal südame põhja, sest et kõik, mis Willem seal oli näinud ja äraelanud, kaa Hansu põhwega wõis ühte minna, mispärast Else meelest nõnda näitash, kui kuuleks ta Willemi suust Hansu praegust eluforda, kes ise, ei tea kui kaugele neist ära wõis olla. Ehk kül seie saadik weel ühte pääwa ei olnud mööda läi-

nud, kus hea tütarlapse mõted kaugele armulest saatsmas käinud, siiski oleks ta suureks õnneks arwanud, pisemat teadust sellest saada, kuda Hansu südamega lugu, kas tema mõted kaa koju ja piiga poole jookšwad, ehk kas kõik juba tal meelest läinud? — Willem ei wõinud mingi asja pärast oma wäeteenistuse põlwe laita, ega ühegi wiga üle kaebada, waid pidi Jumalale taewas tänu ja suure armulise Keisrile maa peal kiitust andma, kelle isalikud seadused soldati põlwe endist wasta olid kergitanud, et ühel õiglasel mehel kroonu teenistuses wähemat raskest kaela peale ei lange. Õnnotšalt ütles ta enesele kõige suuremat waewa sest olema tulnud, et ta ühte sõna Wenefelt ei mõistnud; siiski olla ta hoolekandmise ja teraselt tähele panemisega lühikese aja sees nii kaugele saanud, et haritud päiliku tallitust wõõral keelel oskanud toimetada ja enamist igal pool hõlpsamalt läbi peasnud kui ette kartnud, ehk kül keele paekad temal paremine ei käinud kui reetallad konarikul. Wenerahwal olla kiiduwäärt wiis, et nemad kedagi wõõrast keele puuduse pärast ei lähä naerma, waid pisematest tähendustest püüawad teise mõteid äramõista ja rääkijat pealegi teele juhatawad. Õfelikul järgedel olnud temal keelepuuduse pärast paar korda tüli olnud, kus asjade tallitus teelt kõrwale jookšnud ja selleläbi segadust teinud. Nõnda läinud ükskoro pealikul süda tema üle wäga kurjaks, kus õsilif tallitamine kahju oli sünnitanud, siiski antud süüdlasele andeks, kui wana seersant ülemale selgest wälja seletanud, et siin keele kehwas üksnes süüdlane olnud. Kui sedawiisi esimesel õhtul juturada Ulewainu pere-